

FOAIE PAROHIALĂ APRILIE 2022

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

„La apariția lor, mulți îl recunoșteau pe Cristos”

Paștele, cea mai veche și cea mai importantă sărbătoare a creștinilor, în care Biserica celebrează Învierea lui Cristos, este centrul credinței noastre. Sfântul Apostol Paul, prin Prima Scrisoare către Corinteni ne transmite și nouă aceste cuvinte: „Dacă Cristos n-ar fi înviat, zadarnică ar fi credința noastră”. În decursul istoriei Bisericii, până în secolul al treilea, Paștele era unica sărbătoare anuală a comunității creștine.

Termenul *paște*, care provine

din ebraicul *pesah*, înseamnă *trecere*. Evreii, prin trecerea Mării Roșii, au fost eliberați, au trecut de la robia egipteană la libertate. Era primul pas al Poporului lui Dumnezeu spre Țara Făgăduinței. Cristos, prin trecerea sa prin suferință și moarte, a eliberat lumea din robia păcatului. Astfel, El a introdus noul Popor al lui Dumnezeu în comuniunea de har cu Tatăl în Duhul Sfânt. Așadar, **Paștele ar trebui să fie motiv de mare sărbătoare pentru creștini!**

Dar oare în această perioadă

când suntem tulburați, dezorientați de atâtea evenimente negative care se petrec în jurul nostru, în acest context, mai este un lucru potrivit să faci sărbătoare?

Da! Se poate și trebuie să facem ca Paștele să fie o mare sărbătoare! Dar pentru ca Învierea Domnului să fie sărbătoare este nevoie ca în fiecare dintre noi să se fi produs o schimbare. Și dacă am trăit perioada Postului Mare așa cum se cuvine, la Paști trebuie să se producă această schimbare. **Marea și radicala curățenie de Paști trebuie să aibă loc, mai ales, în inimile noastre.**

La evrei, poporul Vechiului Legământ, în Vigilia sărbătorii Paștelui, se făcea o verificare atentă în toată casa, pentru a se înlătura și cea mai mică firimitură de pâine dospită (Evreii mâncau mielul de Paști cu ierburi amare și cu pâine nedospită). Noi, creștinii, poporul Noului Legământ, avem datoria să înlăturăm vechile obiceiuri rele, păcatele. Nu se poate trăi cu adevărat Paștele fără o ruptură radicală de trecut. Și primul pas spre această ruptură este spovada, prin care ne manifestăm voința de a muri pentru păcat și de a învia la viață, la credință, la iubire.

A trăi Paștele înseamnă a le mărturisi celorlalți bucuria Învierii, bucurie pe care trebuie s-o avem întipărită pe chipurile noastre. Sfântul Augustin scria că în dimineața de după Vigilia Pascală creștinii proaspăt botezați aveau chipurile strălucitoare, transfigurate de lumina Celui Înviat. „*La apariția lor, mulți îl recunoșteau pe Cristos*”.

Dacă în timpul Postului Mare am știut să ascultăm și să primim cuvântul lui Dumnezeu, cu invitația insistentă la rugăciune, la caritate și la convertire, după moartea și Învierea lui Cristos se deschide pentru noi o lume nouă, vie, plină de speranță: de la moarte la viață, de la întuneric la lumină; este o trecere plină de bucurie, pe care trebuie să o trăim cu intensitate. Mereu! Noi suntem și rămânem artizani ai lucrării lui Isus Cristos! Noi trebuie să muncim încontinuu la zidirea noastră personală și la zidirea comunității căreia îi aparținem! Pentru a putea crede, avem nevoie cu toții de credința celorlalți și de semnele sale vizibile în comunitatea frățescă.

În toată perioada pascală, trebuie să cântăm împreună Aleluia!, cântarea Celui Înviat. Nimeni dintre cei care aparțin comunității nu trebuie să stea departe de această mare bucurie. Nimeni dintre cei care spun că sunt creștini nu trebuie să treacă cu indiferență pe lângă evenimentele pe care le celebrăm în aceste zile. Nimeni nu trebuie să se priveze de acest mare prilej de a ne schimba, care ne ajută să trăim cu bucurie creștină sărbătoarea Învierii!

Paștele reprezintă sărbătoarea bucuriei, marea sărbătoare a inimii, pentru că Domnul „înviat din morți, nu mai moare”; El este cu noi „în toate zilele, până la sfârșitul lumii!”. Paștele este sărbătoarea care ne invită - „dacă am înviat cu El” - „să căutăm cele de sus”. Paștele este explozia iubirii lui Dumnezeu, iubirea fiind nucleul central al Sărbătorii. Este

triumful iubirii și al dăruirii de Sine!

Paștele este sărbătoarea în care Cristos trebuie să vină în inima fiecăruia dintre noi, ca să ne umple de iubirea sa și să dea sens deplin vieții noastre, adesea lipsită de speranță.

În situația dureroasă de anul trecut, în mesajul său pentru Solemnitatea Învierii din 2021,

în situația de nesiguranță prin care trece omenirea în această perioadă avem nevoie să credem că „Cel înviat trăiește, Cel înviat conduce istoria”. Este o mare mângâiere pentru toți! Avem nevoie de certitudinea prezenței mângâietoare a lui Cristos! Avem nevoie de credința în ajutorul Său!

Avem nevoie de El în viețile noastre!

Papa Francisc ne încuraja cu aceste cuvinte: **„Isus, Cel înviat, ne iubește nemărginit și vizitează orice situație a vieții noastre. El și-a plantat prezența în inima lumii și ne invită și pe noi să trecem peste bariere, să învingem prejudecățile, să ne apropiem de cel care ne stă alături zi de zi. Să-L recunoaștem prezent în viața de toate zilele. Împreună cu El, viața se va schimba. Pentru că dincolo de toate înfrângerile, de rău și de violență, dincolo de orice suferință și dincolo de moarte, Cel înviat trăiește, Cel înviat conduce istoria”.**

Aceste cuvinte de încurajare sunt valabile oricând, pentru viața creștinului. Cu atât mai mult

De Paști, să avem curajul de a face schimbarea de care sufletele noastre au atâta nevoie! Să ne dăm șansa de a trăi perioada pascală ca pe o mare sărbătoare, pentru ca Cel Înviat să ne dea „o viață nouă”.

Revenind la cuvintele Sfântului Augustin: **„La apariția lor, mulți îl recunoșteau pe Cristos”**, vi le aduc în atenție ca pe o provocare! Vi le puteți însuși Ni le putem însuși cu toții! Și pentru asta vă îndemn pe toți să vă apropiați de Sacramentul Iertării, pentru a putea trăi Paștele ca adevărați creștini.

Lumina lui Cristos Cel Înviat să rămână mereu în inimile și pe chipurile noastre, pentru ca ceilalți să-l recunoască pe El în noi și în viețile noastre!

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

ECOUL VIETII

Fiind în excursie la munte, o familie a poposit într-o cabană de la marginea unei văi. Băiatul cel mic, supărat pe fratele său, s-a dus în spatele cabanei și a strigat plin de ciudă: „Te urăsc!”. Imediat, un glas foarte puternic i-a răspuns: „Te urăsc, te urăsc, te urăsc ...!”

Speriat, copilul a alergat la cabană și i-a povestit tatălui pățania. Au mers împreună la locul cu pricina. Tatăl i-a spus fiului:

- Aici erai când cineva ți-a spus că te urăște?

- Da!

- Ia strigă: „Te iubesc!”

- Te iubesc! - a strigat copilul cu glas puternic și imediat a primit răspunsul: „Te iubesc, te iubesc, te iubesc...!”

- Ține minte, fiule, așa este și în viață: dacă ești om rău, numai răutate vei întâlni, dar dacă ești om bun și te porți frumos cu ceilalți, doar dragoste vei găsi. Și chiar dacă nu vei fi mereu iubit de oameni, dragostea lui Dumnezeu te va însoți mereu. Să nu uiți niciodată acest lucru!

„Când un străin bate, caritatea îi deschide ușa ospitalității; odată intrat, îl întâmpină bucuria; odată primit, îl găzduiește omenia. Pe cel flămând, îl hrănește bunătatea; pe cel deznădăjduit, îl călăuzește credința, iar pe cel tulburat, dragostea.” (Sfântul Ambrozie)

CĂRUȚA GOALĂ

Într-o dimineață, tata m-a invitat să mă plimb prin pădure și eu am acceptat cu plăcere. S-a oprit într-o curbă și, după un scurt moment de liniște, m-a întrebat:

- În afară de ciripitul păsărelelor, ce altceva mai auzi?

Mi-am ciulit urechile și după câteva secunde i-am răspuns:

- Aud zgomotul unei căruțe.

- Așa este, spuse tatăl. Este o căruță goală.

- Cum știi că este o căruță goală, dacă nu o putem vedea încă?

Tata mi-a răspuns:

- E foarte ușor să-ți dai seama de o căruță goală, din cauza zgomotului.

Cu cât căruța este mai goală, cu atât este mai mare zgomotul pe care îl face!

Am devenit adult și până astăzi, atunci când văd o persoană vorbind prea mult, întrerupând conversația celorlalți, fiind inoportună și îngâmfată pentru ce are (și în mod sigur nu are foarte multe!!!), simțindu-se preaputernică și reducând valoarea celorlalți oameni, am impresia că îl aud pe tata zicând : „Cu cât căruța este mai goală, cu atât este mai puternic zgomotul pe care îl face!”.